

En bicicleta

Avui, he anat en bicicleta. Feia temps que no hi anava i he decidit fer un recorregut d'una hora, suficient per fer una mica d'exercici, i no esgotar-me. La idea era passar per la font del Cussonell i després anar cap al Castell de Montbui.

La font del Cussonell és una de les deu fonts de Sant Feliu de Codines, va ésser inaugurada l'agost de 1919, per l'alcalde, els propietaris del terreny i altres personalitats del voltant, és a dir, una font importat en aquella època. Ara mateix, fa pena veure-la, sembla abandonada, però a mi em porta bons i mals records.

Bons, perquè, quan jo tenia 11 anys, vaig córrer: «la baixada en costa a la font del Cussonell». És una cursa de bicicletes en la qual els participants corrien d'un en un, en baixada i contrarellotge. L'organitzaven «la penya estiuejant», copiant la idea d'una altra famosa cursa que es deia: «la pujada en costa a Sant Feliu de Codines», per a cotxes i motos, i que era puntuable per al Campionat d'Espanya de Muntanya. El camí per on passava la cursa era un camí de muntanya, estret i molt pedregós. Ara sembla una autopista, comparativament parlant.

Una setmana abans, vaig començar a entrenar-me. Com fèiem el cronometratge? Molt senzill, amb dos rellotges despertador sincronitzats, d'aquells que els donaves corda, i tenien dues campanelles i un martell que les picava i feia sonar com un timbre. Un, el tenia el meu germà Josep a la línia de sortida. Jo mirava l'hora exacta de sortida i, quan arribava a baix, en Mariano, amic del meu germà i que duia l'altre rellotge, mirava l'hora del pas per la línia d'arribada. Per diferència, jo sabia quant havia trigat a baixar i podia anar millorant en successives baixades.

El recorregut es feia en un minut aproximadament. Jo, que era dels participants «petits» ho feia en 58 segons. Després dels entrenaments, havia baixat fins als 54 segons, que era molt bon temps. Podia haver guanyat la carrera, si no hagués estat perquè, i ara ve la part dels records dolents, en un entrenament vaig caure i em vaig trencar el braç. El dia de la cursa, tenia el braç enguixat i en cabestrell. És a dir, realment, no vaig poder córrer.

Vaig seguir la meva excursió cap al Castell de Montbui. Un cop has travessat la carretera de Barcelona, s'agafa el camí d'asfalt de la urbanització dels Saulons d'en Déu, fins el castell.

El castell, documentat des de l'any 987, era la residència de la baronia de Montbui. En ruïnes des de la Guerra de Successió, enderrocat per la corona borbònica com tants altres, va ésser declarat l'any 1949 Bé Cultural d'Interès Nacional.

Des dels murs del castell, que està a una alçada de 541 metres sobre el nivell del mar, un dia bonic com avui, es pot veure pràcticament tot el Vallès. Amb aquesta encisadora vista enregistrada a la meva retina, vaig tornar cap a casa, posant fi a la meva travessa ciclista.